

Sygn. akt I C 465/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2017r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodnicząca: SSR Barbara Nowicka

Protokolant: st. sekr. sądowy E. B.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 01 lutego 2017 r. w S. sprawy

z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki (...) w W.

przeciwko R. P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego R. P. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki (...) w W. kwotę 167,96 zł (słownie: sto sześćdziesiąt siedem złotych i 96/100) z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 22 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od pozwanego R. P. na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki (...) w W. kwotę 68,17 zł (słownie: sześćdziesiąt osiem, złotych i 17/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 465/16

UZASADNIENIE

Powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka (...) w W. – reprezentowana przez fachowego pełnomocnika – wniósł pozew przeciwko R. P., w elektronicznym postępowaniu upominawczym, o zasądzenie kwoty 1.002,91 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Argumentował, że na roszczenie dochodzone niniejszym pozvem składają się niezapłacone przez R. P. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej faktury:

- nr (...) z dnia 22.01.2014 r. na kwotę 159,65 zł tytułem abonamentu,

- nr (...) z dnia 20.02.2014 r. na kwotę 161,79 zł tytułem abonamentu,

-nr (...) z dnia 25.06.2014 r. na kwotę 28,36 zł tytułem abonamentu,

- nr (...) z dnia 29.04.2014 r. na kwotę 300,00 zł tytułem odszkodowania za niedokonanie zwrotu sprzętu,

- nr (...) z dnia 25.03.2014 na kwotę 166,00 zł tytułem opłaty wyrównawczej w wysokości wartości przyznanej,

a także odsetki w wysokości:

- 1,96 zł liczone od kwoty należności w wysokości 159,65 zł za okres od dnia 06.02.2014 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- 1,99 zł liczone od kwoty należności w wysokości 161,79 zł za okres od dnia 07.03.2014 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- 0,35 zł liczone od kwoty należności w wysokości 28,36 zł za okres od dnia 10.07.2014 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- 3,68 zł liczone od kwoty należności w wysokości 300,00 zł za okres od dnia 14.05.2014 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- 2,04 zł liczone od kwoty należności w wysokości 166,00 zł za okres od dnia 09.04.2014 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu,
- 6,35 zł tytułem noty odsetkowej nr (...)

oraz kwota 170,74 zł wynikająca z rekompensaty za koszty odzyskania należności naliczonej w dniu powstania zobowiązania.

Następnie powód wskazał, iż umową cesji z dnia 18 listopada 2015 r. wierzytelności te zostały przeniesione przez (...) Spółkę Akcyjną na powoda (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością Spółkę komandytowo – akcyjną, wobec czego był on uprawniony do dochodzenia spełnienia świadczenia pieniężnego żądanego w treści pozwu. Nadto wniósł o zasądzenie odsetek od wyżej wymienionych kwot od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, kosztów sądowych w wysokości 30,00 zł, kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 36,00 zł i 0,38 zł tytułem zwrotu innych kosztów (opłata manipulacyjna dla dostawcy usług płatności).

Postanowieniem z dnia 03.02.2016 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę według właściwości do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Słupsku.

W piśmie procesowym z dnia 25.04.2016 r. powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółka komandytowo – akcyjna w W. sprecyzował żądanie w zakresie dochodzenia odsetek, w ten sposób, że wniósł o zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie, zgodnie z treścią art. 481 § 2 k.c. Wskazał także, że pismem z dnia 16.12.2015 r. R. P. został powiadomiony o cesji wierzytelności oraz wezwany do dobrowolnej spłaty należności, czego do dnia wniesienia pozwu nie uczynił.

Pozwany R. P. w odpowiedzi na pozew z dnia 28.07.2016 r. wniósł o oddalenie powództwa całości podnosząc zarzut nieistnienia dochodzonej należności oraz bezskuteczności przeniesienia na (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością Spółkę komandytowo – akcyjną w W. wierzytelności od (...) Spółki Akcyjnej, jak również okoliczność, iż nigdy nie dotarły do niego faktury, których płatności domaga się powód niniejszym pozwem.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 23.11.2011 r. zawarł z operatorem telekomunikacyjnym (...) Spółka Akcyjna - na okres oznaczony wynoszący 24 miesiące - umowę, która zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego winna była ulec samorozwiązaniu z dniem zakończenia jej obowiązywania, tj. z dniem 23.11.2013 r., czyli bez potrzeby wypowiedzania jej przez którąkolwiek ze stron. Wszelkie zatem zapisy zawarte w umowie, dotyczące automatycznego przedłużenia umowy w przypadku jej niewypowiedzenia po okresie obowiązywania, należy uznać za nieważne, albowiem nie zostały one indywidualnie uzgodnione z konsumentem. Nadto zaznaczył, iż z uwagi na utratę tytułu prawnego do władania zajmowaną nieruchomością, w listopadzie 2013 r. poinformował telefonicznie operatora o tej okoliczności, a pismem z dnia 20.12.2013 r. wypowiedział umowę, wskazując jednocześnie, że właściciel nieruchomości wypowiadając mu umowę dzierżawy wyraził chęć kontynuacji umowy z (...) Spółką Akcyjną w W.. W związku z brakiem kontaktu ze strony N. ze wskazaną osobą, pismem z dnia 13.01.2014 r. R. P. poinformował operatora, że właściciel nieruchomości

nie jest zainteresowany kontynuacją umowy i potwierdził wypowiedzenie umowy. W konsekwencji zarzucił, iż bezzasadne są twierdzenia powoda, jakoby w dniu 11.12.2013 r. doszło do zmiany warunków umowy.

Odnosnie natomiast żądania w przedmiocie naliczenia kary za niezwrócenie dekodera podkreślił, że ruter został zamontowany przez operatora, a zatem na to na nim ciążył obowiązek jego demontażu z chwilą zakończenia umowy, która wygasła w dniu 23.11.2013r. Poza tym zarzucił, iż nie została wykazana wartość rutera wskazana w pozwie na kwotę 300,00 zł, będącego urządzeniem używanym dwa lata. Podsumowując swoje wywoły stwierdził, że wobec wygenerowania przez (...) Spółkę Akcyjną w W. należności, która w rzeczywistości nie istnieje, nie mogło dojść do skutecznego przeniesienia wierzytelności w drodze cesji.

Pismem z dnia 06.10.2016 r. strona powodowa wskazała, że wobec dokonania przez R. P. wyboru elektronicznej formy doręczania faktur, były one wysyłane na adres mailowy wskazany w umowie.

W piśmie z dnia 10.11.2016 r. R. P. podtrzymał swoje dotychczasowe twierdzenia i wniósł dodatkowo o zasądzenie na jego rzecz kosztów przejazdu z B. do S. oraz kosztu noclegu.

W piśmie z dnia 14.12.2016 r. powód wskazał, że zgodnie z umową cesji wierzytelności z dnia 18.11.2015 r. nabył od pierwotnego wierzyciela należność wobec R. P. w kwocie 992,89 za dostarczanie programów telewizyjnych i/lub radiowych oraz udostępnienie dekodera, od której to należności naliczane były odsetki ustawowe od dnia następnego po dniu, w którym zawarta została umowa cesji do dnia 31.12.2015 r., a następne od dnia 01.01.2016 r. naliczane były odsetki ustawowe za opóźnienie, w związku z czym należność główna stanowi kwotę 1.002,91 zł. Zakwestionował również twierdzenia powoda jakoby z winy operatora nie doszło do przeniesienia usług wynikających z umowy na właściciela nieruchomości dzierżawionej przez pozwanego, a także wskazał, że R. P. została wystawiona nota obciążeniowa opiewająca na opłatę wyrównawczą w wysokości nie większej niż suma przyznanych rabatów opisanych w pkt. 6.1.1 i pkt. 6.1.2. Szczegółowych Warunków (...) cena dla Firm dla Abonentów V, za rozwiązanie umowy zawartej na czas określony przed upływem 12 lub 24 Pełnych Okresów Rozliczeniowych oraz nota na kwotę 300,00 zł za brak zwrotu powierzonego sprzętu, zgodnie z pkt. 8.4 promocji Internet za 1 zł dla Firm.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23.11.2011 r. między operatorem (...) Spółka Akcyjna w W., a pozwanym R. P. zawarta została umowa na czas nieokreślony o świadczenie usług telekomunikacyjnych w postaci dostarczania internetu i usługi telefonicznej. R. P. w umowie tej wyraził zgodę na wystawianie faktur Vat z tytułu świadczonych usług przez Operatora w formie elektronicznej na wskazany przez niego adres mail oraz wskazał, że do dnia 16.11.2011 r. łączyła go z (...) Spółką Akcyjną umowa na czas określony na dostarczanie internetu.

dowód: umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) – złożona w kopercie na k. 163 akt.

Zgodnie z pkt. I ust. 4 Warunków Wykonywania Umowy, które stanowiły integralną część zawartej umowy, każda ze stron mogła rozwiązać umowę lub zmienić taką umowę w sposób powodujący ograniczenie zakresu świadczonych usług w drodze wypowiedzenia ze skutkiem na koniec Okresu Rozliczeniowego następującego po Okresie Rozliczeniowym, w którym zostało dokonane wypowiedzenie. Za dzień dokonania wypowiedzenia przyjęto dzień wpływu wypowiedzenia do Operatora, natomiast zgodnie z Regulaminem Świadczenia usług przez Spółki Grupy (...) jest „okres jednego miesiąca, za który dokonywane są rozliczenia należności Abonenta wobec Operatora z tytułu świadczonych Usług, rozpoczynający się i kończący się w dniach wskazanych przez Operatora na Rachunku”.

dowód: Warunki Wykonywania Umowy – k. 163, Regulamin Świadczenia Usług przez Spółki grupy N. – k. 133 – 138.

Pozwany nie zapłacił w terminie do dnia 06 stycznia 2014 r. należności wynikającej z faktury Vat nr (...) opiewającej na kwotę 173,21 zł za okres od dnia 19 grudnia 2013 r. do 18 stycznia 2014 r. Kwota ta została zapłacona przez R. P.

w dniu 25 kwietnia 2014 r. przelewem na rachunek bankowy (...) Spółki Akcyjnej w W.. W związku z opóźnieniem w płatności w/w faktury Operator wystawił w dniu 25 czerwca 2014 r. notę obciążeniową z tytułu odsetek za opóźnienie naliczonych od dnia 13 stycznia 2014 r. do dnia 25 kwietnia 2014 r., w wysokości 6,35 zł.

dowód: nota obciążeniowa nr (...) z dnia 25 kwietnia 2014 r. – k. 17, faktura Vat nr (...) z dnia 23 grudnia 2013 r. – k. 81 i verte, potwierdzenie przelewu na kwotę 173,21 zł – k. 82.

Pismem z dnia 20 grudnia 2013 r., które wpłynęło do (...) Spółki Akcyjnej w dniu 27 grudnia 2013 r. R. P. dokonał wypowiedzenia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w związku z utratą tytułu prawnego do nieruchomości, podając dane nowego płatnika. Pismem z dnia 31 stycznia 2014 r. pozwany poinformował, iż nowy płatnik nie jest zainteresowany przejęciem świadczonych usług telekomunikacyjnych.

dowód: pismo R. P. z dnia 20 grudnia 2013 r. – k. 128, 79, potwierdzenie otrzymania pisma z dnia 20 grudnia 2013 r. przez (...) S.A. w W. – k. 129, pismo R. P. z dnia 31 stycznia 2014 r. – k. 130.

Dnia 18 listopada 2015 r. między (...) Spółką Akcyjną w W. a powodem – (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością Spółką (...) w W. zawarta została umowa przelewu wierzytelności pieniężnych przysługujących (...) Spółce Akcyjnej w W. w stosunku do dłużników, wobec których świadczone były przez nią usługi telekomunikacyjne. Zgodnie z treścią załącznika nr 1 do niniejszej umowy przedmiotem cesji była również wierzytelność przysługująca Operatorowi wobec pozwanego R. P., z tytułu niezapłaconych faktur i not obciążeniowych o numerach: (...) – na kwotę 159,65 zł, (...) – na kwotę 161,79 zł, (...) – 28,36 zł, (...) – 6,35 zł, (...) – 300,00 zł, (...) – na kwotę 166,00 zł, czyli na łączną kwotę 822,15 zł. Zgodnie z § 13 umowy cesji Cesjonariusz miał prawo domagać się wyłącznie od dłużników zapłaty należności głównej oraz odsetek ustawowych, a w przypadku dochodzenia należności w postępowaniu sądowym i egzekucyjnym, zwrotu kosztów sądowych i egzekucyjnych, w tym kosztów zastępstwa w tych postępowaniach.

dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 18 listopada 2015 r. – k. 26 – 32, pełnomocnictwo – k. 33, załącznik nr 1 do umowy cesji – k. 34 – 35, oświadczenie o przeniesieniu potwierdzające przelew wierzytelności z dnia 30 listopada 2015 r. – k. 36.

Do R. P. wysłano w dniu 16 grudnia 2015 r. zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności wraz wezwaniem do zapłaty kwoty 998,08 zł.

dowód: zawiadomienie o sprzedaży wierzytelności wraz wezwaniem do zapłaty z dnia 16 grudnia 2015 r. wraz z informacją o zakresie przetwarzania danych osobowych – k. 24 – 25.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe tylko uwzględnienie.

Sąd zważył, iż dochodzone pozwem roszczenie wynikało z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 23.11.2011r. Wbrew twierdzeniom i zarzutom stron umowa ta – jak wynika z jej treści /k. 163 akt/ - została zawarta na **czas nieokreślony**. Zgodnie z pkt. I ust. 4 Warunków Wykonywania Umowy, które stanowiły integralną część zawartej umowy, każda ze stron mogła rozwiązać umowę lub zmienić taką umowę w sposób powodujący ograniczenie zakresu świadczonych usług w drodze wypowiedzenia ze skutkiem na koniec Okresu Rozliczeniowego następującego po Okresie Rozliczeniowym, w którym zostało dokonane wypowiedzenie. Za dzień dokonania wypowiedzenia przyjęto dzień wpływu wypowiedzenia do Operatora, natomiast zgodnie z Regulaminem Świadczenia usług przez Spółki Grupy (...) jest „okres jednego miesiąca, za który dokonywane są rozliczenia należności Abonenta wobec Operatora z tytułu świadczonych Usług, rozpoczynający się i kończący się w dniach wskazanych przez Operatora na Rachunku”.

Analiza przytoczonych postanowień łączącej strony umowy nie pozostawiała zatem wątpliwości, iż strony uregulowały tryb rozwiązania umowy przez jej wypowiedzenie.

Na tle powoływanych przez obie strony dowodów nie było jednocześnie wątpliwym, iż w piśmie doręczonym N. dnia 27.12.2013r. pozwany wypowiedział umowę informując, iż utracił tytuł prawny do nieruchomości. Jak wynika z przedłożonej przez pozwanego faktury nr (...) wystawionej na kwotę 173,21 zł, okresem rozliczeniowym był miesiąc obliczany od 19.12.2013r. do 18.01.2014r. Skoro zatem oświadczenie o wypowiedzeniu umowy wpłynęło do N. dnia 27.12. 2013r., to skutek wypowiedzenia następował na koniec kolejnego okresu rozliczeniowego następującego po okresie rozliczeniowym, w którym zostało dokonane wypowiedzenie, tj. **ze skutkiem na 18.02.2014r.**

Do tej daty strony wiązała umowa, a zatem faktura VAT wystawiona na kwotę 159,65 zł, płatna do 05.02.2014r. / k. 18 akt/, wystawiona została prawidłowo, skoro obejmowała okres od 19.01.2014r. do 18.02.2014r., a kwoty w niej wskazane tytułem abonamentów nie odbiegały od wysokości wskazanych w fakturze wcześniejszej, załączonej do odpowiedzi na pozew, na kwotę 173,21 zł, którą to fakturę pozwany uznał i zapłacił.

W tej sytuacji żądanie zasądzenia kwoty 159,65 zł uznano za uzasadnione.

Nie budziły również wątpliwości okoliczności związane z płatnością faktury z dnia 23 grudnia 2013 r. na kwotę 173,21 zł, albowiem jak pozwany przyznał, jej płatność nastąpiła dopiero w dniu 25.04.2014 zł. Termin płatności tej faktury przypadał na 06.01.2014r. W tej sytuacji uzasadnionym było obliczenie odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie tej faktury w kwocie 6,35 zł, stwierdzonych notą obciążeniową jak na k. 17 akt.

W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 167,96 zł tytułem należność wynikającej z faktury Vat nr (...) w wysokości 159,65 zł, skapitalizowane odsetki za opóźnienie w płatności tej faktury w wysokości dochodzonej przez powoda, tj. 1,96 zł oraz kwotę 6,35 zł stanowiącą odsetki naliczone za opóźnienie w płatności faktury Vat (...) za okres od dnia 25.04.2014 r. do dnia 13.01.2014 r. zgodnie ze wskazaniem wynikającym z faktury.

Wobec wygaśnięcia umowy na skutek jej wypowiedzenia z dniem 18.02.2014r. nieuzasadnionym stało się wystawienie dalszych faktur za abonamenty za okres od 19.02.2014r., bowiem podstawa do wystawienia tych faktur w postaci umowy wygasła. W tej sytuacji niezasadnym było żądanie skapitalizowanych odsetek za opóźnienie, obliczanych od w/w faktur.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 300,00 zł wynikającej z pkt. 8.4 promocji Internet za 1 zł dla Firm, który stanowi, że w przypadku niewypełnienia obowiązku zwrotu urządzenia, Operator ma prawo naliczyć karę umowną w wysokości 300,00 zł za każde urządzenie. Nie budziło wątpliwości w niniejszej sprawie, że nie doszło do wydania dekodera przez pozwanego, po zakończeniu trwania umowy, niemniej jednak powództwo w tej części nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd zważył, że zgodnie z art. 384 § 1 kc ustalony przez jedną ze stron wzorzec umowy, w szczególności ogólne warunki umów, wzór umowy, regulamin, **wiąże drugą stronę, jeżeli został jej doręczony przed zawarciem umowy** (§ 1). W razie gdy posługiwanie się wzorcem jest w stosunkach danego rodzaju zwyczajowo przyjęte, wiąże on także wtedy, gdy druga strona mogła się z łatwością dowiedzieć o jego treści. Nie dotyczy to jednak umów zawieranych z udziałem konsumentów, z wyjątkiem umów powszechnie zawieranych w drobnych, bieżących sprawach życia codziennego (§ 2). W myśl zaś

art. 384¹ kc wzorzec wydany w **czasie trwania stosunku umownego o charakterze ciągłym wiąże drugą stronę, jeżeli zostały zachowane wymagania określone w art. 384 kc**, a strona nie wypowiedziała umowy w najbliższym terminie wypowiedzenia.

Z przytoczonych przepisów wynika zatem, że aby wzorzec umowy wiązał drugą stronę i przyznawał prawo skutecznego powoływania się na jego postanowienia musi zostać spełniony **obowiązek doręczenia wzorca umowy drugiej stronie**. W niniejszej sprawie strona powodowa nie wykazała by kiedykolwiek doręczone zostały pozwanemu Szczegółowe Warunki (...)Internet za 1 zł dla Firm – (...), na których powód oparł żądanie zapłaty kary umownej w kwocie 300,- zł. Z oświadczenia pozwanego zawartego w umowie z dnia 23.11.2011r. wynika, iż otrzymał i zapoznał się on z Regulaminem, cennikiem, Ofertą i zobowiązuje się do ich przestrzegania. We wstępnej części umowy zaznaczono,

iż w sprawach nieuregulowanych w umowie stosuje się Regulamin Świadczenia Usług przez Spółki Grupy (...) ((...)). Warunki wykonywania umowy znajdujące się na odwrocie stanowią integralną część umowy. W żadnym z zapisów umowy nie wskazano jednak, by Szczegółowe Warunki (...)Internet za 1 zł dla Firm – (...)’, w których przewidziano kary umowne, stanowiły część zawartej pomiędzy stronami umowy.

Jak stanowi art. 483 § 1 kc można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Kara umowna jest dodatkowym zastrzeżeniem umownym. Wysokość kary umownej w zasadzie jest dowolna. Zważywszy jednak, iż jest ona odszkodowaniem umownym, a odszkodowanie nie powinno być źródłem wzbogacenia się poszkodowanego i nie powinno przewyższać szkody, jej wysokość nie powinna przewyższać wielkości świadczenia, którego wykonanie ma zabezpieczać (wyrok SA w Katowicach z dnia 17 grudnia 2008 r., V ACa 483/08, LEX nr 491137). W doktrynie podkreśla się, że strony decydując się na zastrzeżenie w treści umowy kary umownej powinny precyzyjnie wskazać podstawę do jej naliczenia, np. nienależyte wykonanie, niewykonanie jednego ze świadczeń, wadliwość przedmiotu świadczenia, opóźnienie, zwłoka w wykonaniu świadczenia, i jednocześnie wskazać jej określoną wysokość (tak: Z. Gawlik, w: A. Kidyba (red.), Kodeks cywilny, t. 3, 2010, komentarz do art. 483 kc, pkt 4).

W ocenie Sądu strona powodowa nie wykazała, że pomiędzy poprzednikiem powoda a pozwanym istniały jakiegokolwiek uzgodnienia w przedmiocie kary umownej, czy to wprowadzone indywidualnie, czy w ramach wzorca (regulaminu).

Nadto powód żądał kwoty 166,00 zł tytułem noty obciążeniowej wystawionej tytułem Opłaty Wyrównawczej za rozwiązanie Umowy zawartej na czas określony przez Abonenta. Sąd zważył, że wbrew twierdzeniom obu stron procesu, umowa z dnia 23.11.2011r. zawarta została na czas nieokreślony, co wynika z oryginału umowy złożonej do akt przez powoda. Powoływana w piśmie powoda z 14.12.2016r. podstawa prawna i faktyczna w postaci pkt 6 ust. 5 szczegółowych warunków promocji (...) Cena jak na k. 126 akt, odnosząca się do rozwiązania umowy na czas określony, nie mogła być przesłanką naliczenia opłaty w niniejszej sprawie. Niejasny był również sposób obliczenia wysokości tej opłaty, odwołującej się do przyznanych rabatów. W ocenie Sądu strona powodowa nie przeprowadziła przekonującego dowodu – mimo spoczywającego na niej w myśl art. 6 kc ciężaru dowodzenia – również na wysokość obliczonej z tytułu opłaty wyrównawczej należności.

W myśl art. 509 § 1 k.p.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2). Natomiast stosownie do art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

W piśmiennictwie zauważono, że przy analizie stosunku dłużnik – cesjonariusz szczególnie uwidaczniają się dwie zasady, charakteryzujące ten stosunek. Pierwsza dotyczy nabycia przez cesjonariusza w drodze przelewu wierzytelności tylu praw, ile miał cedent. Druga zasada dotyczy sytuacji prawnej dłużnika, która nie może ulec pogorszeniu na skutek przelewu w stosunku do tej, jaką dłużnik miał przed przelewem. Z wierzytelnością po przelewie pozostają zatem związane wszystkie zarzuty dłużnika, które mogły być podnoszone w stosunku do poprzedniego wierzyciela (cedenta).

Stosownie do art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Stosownie zaś do art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, stąd też to powód powinien udowodnić istnienie dochodzonej wierzytelności, okoliczności jej powstania oraz wysokość. Zgodnie natomiast z art. 3 k.p.c. obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na tej stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (wyrok Sądu Najwyższego z 22 listopada 2001r., I PKN 660/00, Wokanda 2002, nr 7-8, poz. 44). Sąd zaś zgodnie z zasadą kontrydiktoryjności procesu, nie ma obowiązku przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla

rozstrzygnięcia sprawy.

Dokonując oceny wskazanych dowodów, Sąd Rejonowy uznał, iż strona powodowa wykazała, że posiada dochodzoną pozewm wierzytelność w stosunku do pozwanego jedynie w zakresie objętym pkt I wyroku, zaś w pozostałym zakresie powództwo oddalono, o czym orzeczono jak w pkt II wyroku.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc oraz art. 482 § 1 kc.

O kosztach postępowania sądowego orzeczono w myśl art. 100 k.p.c., rozliczając je w stosunku do wyniku postępowania. Powód wygrał proces w 16,75%.

Powód poniósł koszty postępowania w wysokości: 360,00 zł tytułem wynagrodzenia radcy prawnego, 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa oraz 30,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu - łącznie 407,00 zł.

Pozwany nie był reprezentowany przez fachowego pełnomocnika. Nie wykazał żadnym dowodem poniesienia kosztów noclegu bądź dojazdu, przy jednoczesnym ustaleniu, że ani razu nie stawiał się na rozprawę przez tut. Sądem. W tej sytuacji jego wniosek o zasądzenie kosztów noclegu i dojazdu nie mógł zasługiwać na uwzględnienie.

Mając zatem na uwadze wynik procesu należało zasądzić od pozwanego kwotę 68,17 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w stosunku, w którym powód wygrał proces, o czym orzeczono w pkt III wyroku.

O wysokości kosztów zastępstwa prawnego orzeczono zgodnie z § 2 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015, poz. 1804).